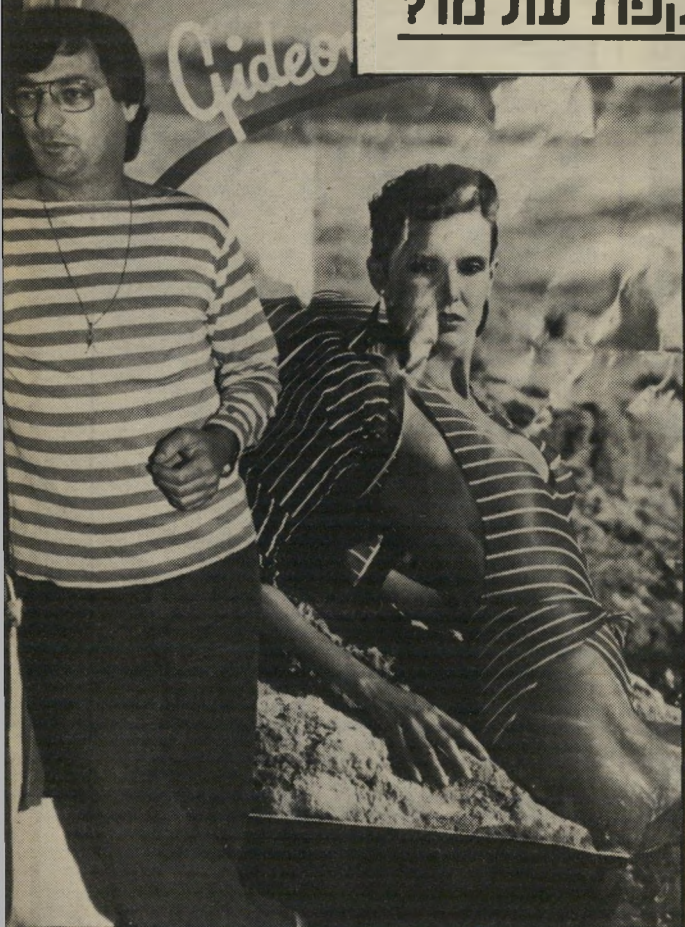

מה קורה לצלם-אופנה כאשר הוא הולך לשמור על הרב משה לוינגר בקסבה של חברון, בניגוד להשקפת-עולמו?

הלפרין ותצלום-אופנה פרצופים עוינים במקום דוגמניות

מה שהצבא מחליט, והולך לאן שהצבא שולח אותך. כי אם תסרב פקודה, תהיה כמו המתנחלים. גם הם לא מקיימים חוקים, ואתה הרי כועס עליהם ולא מסכים איתם.

אבל מה זה לסרב פקודה? אתה חי במדינה דמוקרטית והחוק מחייב למשרת במילואים. אם כל אחד יעשה מה שבראש שלו, לאן נגיע?

מעבר לזה, המילואים זה כבר לא מה שהיה פעם. אף אחד לא שמח לקראת המילואים, לאף אחד זה כבר לא כף, בניגוד לפעם שמילואים היו כמעט כמו חופשה. אני זוכר מילואים בשארם ובהרי טיראן — ממש חוויה. היום כולם מהתחלה ועד הסוף שונאים את המילואים, לא טובלים את סוג העבודה.

עד כאן דבריו של יקי הלפרין.

הקולות בסטודיו

ה עתה סיים את שירות המילואים האחרון, חזר אל הסטודיו, העמוס לעיפה בעבודה ובדוגמניות, עד שייקרא למילואים שוב.

ובנייתם מתמלאים קירות הסטודיו בעוד צילומי-אופנה של יפהפיות ב" ביגריים, בעוד קטלוגים מרהיבי-עין, יקי הלפרין מצלם לקולם הרועם של שני רמקולים ורשם-קול אחד, המנגן את להיטיה האחרונים של להקת אלפא ויל.

רמי, האסיסטנט, מוריד לו עוד מסך. הטלפון אינו חדל לצלצל, הדוגמנית מתנועת לקצב המוסיקה ולקולו של יקי, המורה לה בשקט כיצד אוהבת אותה המצלמה שלו.

הקולות הנשמעים בסטודיו המוגן שונים לחלוטין מהקולות במערת-המכפלה או בהריהלבנון. הכל שקט ורועע, התוצאות מרהיבות עין, ויקי הלפרין שולף מתוך המצלמה שלו את התצלומים שיעטרו את דפי העיתונים ואת לוחות-המודעות של השנה הקריר בה.

הוא מעדיף את הקולות האלה על-פני הקולות ההם, היריות ההן.

שרית ישי לוי

בשטח. כל זמן שאתה כובש ויש התיישבות יהודית, אין פיתרון. פשוט אין פיתרון. ברמה יותר גבוהה של דיבורים צריך פשוט להסתלק משם, ואתה יודע את זה.

אבל כשאתה שם, ואתה נוהג בהם בכניסות, קורה דבר מוזר: הם מוללים בך. ומצד שני אתה מודהה איתם, כי גם אתה היית מגיב כך כלפי כובש, ואתה נגד יד קשה, כי מדובר בילדים ובנשים. ואתה מסתובב לך שם מתוסכל לגמרי. לאהוב — לא אוהבים אותך שם. לא היהודים ולא הערבים.

עם לוינגר היו לי ויכוחים. אתה חי איתו חודש, מדבר איתו. הוא שחקן יוצא מהכלל. כשלא נתנו להם להתנחל בתל-רומייה, הוא הגיע למקום אחרי שהיו שם כבר חמישה ציוותי-טלוויזיה זרים, עם שני שומרי-הראש הצמודים שלו, והתחיל להניח תפילין.

זה היה מרתק לעקוב אחרי ההתנהגות שלו. הוא היה דופק מישפט לתפילין וזרק שני מישפטים לטלוויזיה. וזה, זורק שני מישפטים לטלוויזיה, דופק מישפט לתפילין. גמר להצטלם ולהתראיין אצל כולם — קיפל את התפילין שלו והסתלק.

עמדתו בצד. זה נראה לי לא אמיתי. עמדו שם כולם וחיכו שייגיע הכובש, והוא מרקלם לכולם את אותם המישפטים: "זכותנו וזכותנו". ויש לו עוד מישפט: שגם קריית-ארבע התחילה עם ארבע מישפחות. ואת יודעת מה? הוא צודק, וכולם יכולים לקפוץ לו, כי הוא עושה מה שהוא רוצה.

המדדים הוא שבעיני המתנחלים הוא לא נחשב קיצוני. כי הגבול שלו זה עימות עם הצבא. יש שם חבר'ה של כך, שמצידם מוכנים להרוג חיילים ישראלים. זה ממש חבר'ה שניגשים אליך, עולבים בך בצורה קשה. אתה מתעב אותם ואינך יכול להגיד כלום: לוינגר לפחות נוהג כך כבד.

יש לו איזה אחד עשרה ילדים, ללוינגר, וכולם מתרועעים חופשי, חופשי בחברון. סיור שלנו היה מוצא בכל פעם איזה לוינגר קטן הולך ברגל מקריית-ארבע לחברון באמצע הלילה. בכלל, יש שם קטנים מדהימים. אתה, רועד לך הפופיק, אבל אשה יהודית

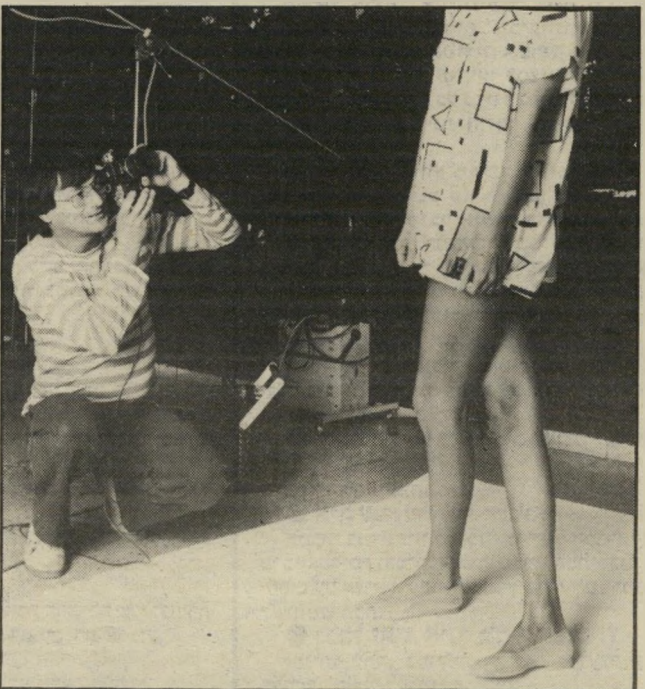
לי יצא לשמור על מערת-המכפלה, היו כאלה שעשו עבודה יותר גרועה, לטעמי: שמרו על הבית של לוינגר בחברון. הוא יושב בבית-כנסת אבר-הם אבינו. ממש בתוך הקסבה, מנקר עיניים. היו כאלה שסירבו לשמור על לוינגר, אמרו: "מספיק שאנחנו משר-

קיד שלך. ואתה שומר מכל הלב. ופה מתחילה הבעיה, בעצם.

הם באים אליך, המתנחלים, ואומרים שאתה הבעיה שלהם, שאם תעזור ותוציא משם את הצבא הם כבר יסתדרו עם הערבים. הם מסתכלים עליך כעל מישור המפריע להם לעשות מה שהם

וסימ"ד הלפרין

תים בשטחים, כי לסרב פקודה זה אקט קיצוני מדי לטעמנו, אבל יש גבול: על לוינגר אני לא שומר! ואני, שהייתי המפקד שלהם, פשוט לא שלחתי אותם לשמור עליו. הטלתי עליהם תפקידים אחרים.

יש עוד דבר שאני חייב לרבר עליו. מקפידים מאוד על נושא הירי. היתה תקופה שירו באוויר ופגעו, היום יש הוראות חמורות. אז מה קורה? הגענו למצב שבו לנו אסור לירות והמקומיים לא מפחדים, ואתה עובר ביניהם והם מיידים בך אבנים חופשי-חופשי, ושוב אתה מתוסכל. מצד אחד אתה מבין אותם, מצד שני הם זורקים עליך אבנים, אתה יכול להיפגע ואסור לך להגיב.

הערבים הגיעו לידי כך, שהחבר'ה הערבים זרקו אבנים. מישור עם אקרה ירה, והם עמדו ומחאו כפיים, ידעו שאסור לפגוע בהם. זה יוצר מצידם יחס של זילזול כלפיך ומסכן את חיך, ואתה אומר: מה אני עושה פה בכלל?

למה אני מתלבט בשאלות האלה, למה אני חושב איך צריך לנהוג? הרי הבעיות לא מתחילות עם המילואים שלי. הן מתחילות הרבה לפני זה. ואני לא אפתור את זה במדיניות קטנה

רוצים לעשות. הם אומרים לך כל מיני דברים עולבים ופוגעים, מתבטאים כלפיך בצורה קשה ואתה מוגבל לגמרי, כי אתה חייל ואסור לך לענות להם.

כא אליך יהודי במערת-המכפלה, שתפקידך לשמור עליו והוא אומר לך: "אתה יותר גרוע מנאצי, אתה קאפון" ואתה לא ילד, אתה איש מבוגר עם ריעות פוליטיות ואסור לך לענות לו. אתה חי עם החבר'ה האלה 30 יום, אתה משוחח איתם. חלק נחמדים. זה לא אומר שהם מצליחים לשנות את רעיוןך. הרוב לא נחמדים, וזה בטח לא מוסיף לאהבה שלך כלפיהם. חלק ממש פרובוקטורים. ואתה, התפקיד שלך: שוטר. ואני אומר לעצמי, אם הייתי רוצה להיות שוטר הייתי מתגייס למיטרה. מה אני עושה כאן בכלל? שומר שהיהודים לא ישחיתו שטחים של ערבים, ושהערבים לא ישחיתו סיפריקודש של יהודים.

תפילין

וטלוויזיה

ה יי כאלה שעשו פעולות מיבי-לציעות. החלוקה היתה שרירותית.